

ПОЖАРЪ

Разказъ

КАКТО всъкога, бащата на Пройчо се върна отъ работа къмъ 7 часа вечерта. Той дълго ми ржцетъ си надъ омивалника. Но неговитъ ржце никога не можеха да се омиятъ. Тъ сж напукани и въ дупчицитъ на кожата се е впила червено-ръждива боя.

— Това е отъ кожитъ, — казваше Пройчовия баща. Фабриката, дето работя, изработва кожи. И моитъ обуца, и майчинитъ ти пантофи, и твоитъ сандали — всичкитъ сж направени отъ нашата кожа.

Следъ като си избърса ржцетъ, бащата седна на единъ столъ до масата. Той бѣше изморенъ и искаше да вечеря.

Пройчо чака да се навечеря баща му. Чакъ когато той отмѣсти праздната чиния и си избърше усатата, тогава Пройчо скача върху бащинитъ си колѣне и започва да се разговаря.

Но тая вечеръ, още ненавечерялъ се баща му, изведнажъ силно и тревожно свирене се разнесе вънъ въ пролѣтната вечеръ. Баща му престана да яде и се послуша. Свиренето ставаше все по-силно и по-силно. И той изтрѣпна. Така свири неговата фабрика. Побледнѣ и скочи отъ мѣстото си. Засвириха силно, продължително и тревожно и другитъ фабрики.

— Татко, какво е това? — плахо попита Пройчо.

Безъ да отговори, баща му грабна шапката си и побѣгна на двора.

— Фабриката, въ която работи баща ти, гори! — прошепна майка му, гледайки презъ прозореца.

— Татковата фабрика! — и Пройчо изкочи следъ баща си.

— Пройчо, върни се!...

Но Пройчо бѣше вече далечъ въ улицата и съ все сили тичаше къмъ фабриката.

Не можа да настигне баща си.

До самата фабрика бѣха настанени пожарнитъ машини. Около тѣхъ пожарникаритъ бързо развиваха маркучитъ и откачваха стълбитъ и кукитъ, за да се катерятъ по горящото здание. Небето бѣше покрито съ черни кълба димъ. По тежкитъ медни каски на пожарникаритъ злоещо се отразяваха пламъцитъ на пожара. Миришеше силно на изгорено.

Предъ вратата на фабриката се тълпѣха много хора. Мжже, жени и деца шумѣха, викаха, блѣскаха се. Стражари, наредени въ верига, пазѣха предъ вратата и не пущаха никого въ двора.

Пройчо се залута изъ тълпата. Той видѣ, какъ пожарникаритъ влачеа дълги маркучи, снети отъ току-що пристигналия голѣмъ червенъ автомобилъ.

Хората крещѣха, огньтъ страшно свистѣше, бучаха пожарнитъ машини. Но надъ тѣхъ още по-силно свирѣха околнитъ фабрики за помощъ.

Силенъ вѣтъръ гонѣше кълба гъстъ димъ. Въ въздуха хвърчеха голѣми черни парцали.

Нѣкой отъ тълпата извика:

— И складътъ гори! Складътъ съ кожитъ!

Пройчо се стресна при тоя викъ. Една отъ хвърчащитъ искри го парна за ржката. Изведнажъ му мина презъ ума: баща му е сигурно въ склада — помага да се угаси пожара.

И безъ много да мисли, Пройчо се промъкна между пазешитъ стражари и

